

O AUTORU

Sedamnaestogodišnji Brian Moore imao je vrlo malo vremena napisati tekst koji je trebao poslužiti kao podloga za razgovor u učeničkoj molitvenoj skupini. Brian je umro svega nekoliko sati nakon što je napisao ovaj tekst, na putu kući od prijatelja. Obitelj Moore uokvirila je taj tekst i objesila ga među obiteljske fotografije. Brianova je majka rekla: „Mislim da ga je Bog iskoristio da bi dao važnu izjavu. Mislim da je dobro što smo našli tu izjavu i objavili je.“ Ona i njezin muž žele mnogima objaviti sinovljev pogled na život nakon njegove smrti.

DVA PUTA SE ZA NAS PALI SVIJEĆA

Ne zaboravi, dragi moj mladi prijatelju da o trenutku tvoje smrti ovisi tvoje vječno spasenje ili tvoja vječna osuda.

Dva puta se za nas pali svijeća: na krštenju i u času smrti. Prvi puta da bi smo vidjeli zapovijedi Božjega zakona koje nam je vršiti, a drugi puta da bi smo vidjeli jesmo li ih izvršili. U svjetlu te svijeće toliko toga će se vidjeti! Vidjet ćeš jesi li ljubio Boga ili si ga prezirao; jesi li slavio njegovo sveto ime ili si ga psovao; vidjet ćeš oskvrnjene blagdane, propuštene svete mise, bludnosti, sablazni, krađe, mržnje, oholosti... O Bože! Sve ćeš to vidjeti u trenutku kada će se pred tobom otvoriti vrata vječnosti!

Zbog toga se pripremi za taj veliki trenutak tako da se odmah pokaješ i što ti je prije moguće ispovijediš. Odluči da ćeš zauvijek živjeti u Božjoj milosti, jer kakav život, takva smrt.

sv. don Ivan Bosco

MOLITVA SVETOM JOSIPU ZA DOBRU SMRT

O slavni sveti Josipe, smjerno te molim onom neiskazanom srećom koju si imao na zemlji kad su kod tvoje smrti bili prisutni Isus i Marija i u smrtnoj te borbi pomagali, jačali i tješili; isprosi i meni tu milost da na smrtnom času junački odbijem bijesne navale nečistoga duha i da blaženo umrem! Uzvišeni branitelju umirućih, budu mi u pomoći u tom strašnom času; isprosi mi milost da u tvom naručju izustim slake i utješne riječi: Isuse, Marijo, Josipe, u vaše ruke predajem tijelo i dušu svoju! Amen.

Pročitaj i daruj drugima!
Svjedočanstva

preuzeto s interneta

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI

SOBA

Pogled na život poslije smrti

„U nekom stanju između jave i sna našao sam se u sobi. Tamo nije bilo ničega osim zida ispunjenog kartotečnim ormarima. Ti su me kartotečni ormari podsjećali na one u knjižarama, koji sadrže sve što se nudi, poredano abecednim redom i tematski. Ali ti kartotečni ormari, koji su sezali od poda do stropa i s desna nalijevo dokle god je dosezao pogled, ti kartotečni ormari imali su na sebi sasvim drukčije natpise.

Kada sam se približio zidu, pogled mi je pao na pretinac s natpisom 'Ljudi koje sam volio'. Otvorio sam ga i počeo prelistavati kartice. Šokiran činjenicom da mi je poznato svako ime, opet sam brzo zatvorio pretinac. I najednom sam točno znao gdje sam, a da mi to nitko nije rekao. Beživotna soba sa svim tim kartotečnim ormarima sadržavala je savršen sustav u kojemu je bila zapisana svaka pojedinost mojega života. Svaki trenutak mojega života bio je točno zabilježen. I velika i mala djela. Moje vlastito pamćenje nikada ne bi moglo pohraniti sve te informacije.

Prožimali su me čuđenje i radoznalost pomiješani sa strahom dok sam nasumce otvarao ormare i pretraživao njihov sadržaj. Neki su me obradovali i podsjetili na lijepa vremena. Drugi su u meni izazivali sram, pa čak i gađenje, tako jako da sam pogledao preko ramena da vidim promatra li me tko. Natpisi su varirali od sasvim običnih svakodnevnih situacija sve do neobičnih poput 'Knjige koje sam pročitao', 'Laži koje sam izrekao', 'Utjeha koju sam pružio', 'Ružne riječi upućene braći i sestrama' ili 'Vicevi kojima sam se smijao'. Neki su bili tako točno zapisani da sam se gotovo nasmijsao. Drugima se nisam baš mogao smijati: 'Stvari koje sam napravio u ljutnji', 'Proklinjanja roditelja u mislima'.

154. Što se s nama događa kada umremo?

U smrti se duša i tijelo dijele. Tijelo propada, a duša ide k Bogu i čeka da se ponovno sjedini s uskrslim tijelom na posljednjemu sudu.

YOUCAT 154.

155. Kako nam Krist pomaže u umiranju ako mu se povjerimo?

Krist nam dolazi ususret i vodi nas u vječni život.

YOUCAT 155.

„Ja ne umirem, ja ulazim u život.“

(sv. Terezija od Djeteta Isusa i Svetoga Lica)

Nisam se prestao čuditi sadržaju. Često je bilo mnogo više kartica na jednu temu nego što sam strahovao. Ponekad manje nego što sam se nadao. Zapravo me zapanjila količina stvari koje sam u životu napravio ili propustio učiniti. Zar je moguće da sam te tisuće ili milijune kartica ispisao u 17 godina svojega života? No svaka je kartica potvrđivala istinu. Svaka je kartica bila ispisana mojim rukopisom. Na svakoj je kartici stajao moj potpis.

Kada sam izvukao pretinac s natpisom 'Glazba koju sam slušao', ustanovio sam da su ormari rasli kako bi mogli primiti sav sadržaj. Kartice su bile precizno složene, pa ipak ni nakon mnogo metara nisam stigao do kraja pretinca. Posramljeno sam odustao. Manje zbog kvalitete glazbe, već mnogo više zbog sulude količine vremena koju sam potrošio na slušanje glazbe.

Stigavši do pretinca s natpisom 'Požudne misli', osjetio sam drhtaj kroz cijelo tijelo. Izvukao sam pretinac samo nekoliko centimetara kako bih izvukao karticu. Nisam želio znati koliko je zapravo velik. Prestrašio me detaljno zapisan sadržaj. Osjetio sam slabost uvjerivši se da su i takvi trenuci pohranjeni. Obuzeo me osjećaj poniženja i bijesa. Donio sam odluku. 'Nitko ne smije vidjeti te kartice! Nitko nikada ne smije saznati za tu sobu! Moram ih uništiti!'

Jako uzbuđen, izvukao sam pretinac iz ormara. Morao sam ga isprazniti i uništiti kartice. Iako sam uhvatio pretinac za kraj i bacio ga na pod, morao sam ustanoviti da iz njega nije ispala nijedna kartica.

Bio sam očajan jer je i moj pokušaj da ih poderem ostao bezuspješan. Utučen i potpuno bespomoćan ugurao sam pretinac natrag na njegovo mjesto. Naslonivši se čelom na ormar, duboko sam uzdahnuo obuzet samosažaljenjem.

A onda sam ga ugledao. Pretinac je nosio natpis 'Ljudi kojima sam prenio evanđelje'. Ručka je bila svjetlija od ostalih – skoro nekorištena.

Povukao sam ručku i u ruke mi je pala kutijica, dugačka

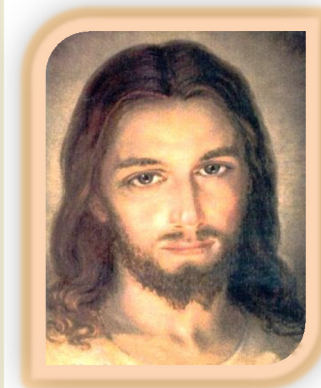
ni deset centimetara. Kartice koje je sadržavala mogao sam odbrojiti jednom rukom. I onda su mi nadošle suze. Počeo sam plakati. Jecaji su bili tako duboki da mi je cijelo tijelo drhtalo do boli. Pao sam na koljena i plakao. Jecao sam, duboko postiden onime što sam vidio.

'Nitko ne smije saznati za tu sobu. Moram je zatvoriti i sakriti ključ', rekao sam.

Tada sam, uplakanih očiju, pogledao gore. Ugledao sam Ga kako ulazi u sobu. Ne, samo ne On. Ne ovdje. Bilo tko, samo ne Isus. Bespomoćno sam ga promatrao kako otvara ormare i čita kartice. Nisam mogao podnijeti iščekivanje njegove reakcije. U kratkim trenucima, dok sam ga gledao, na licu sam mu vidio takvu žalost da me probadalo u srcu. Intuitivno je prišao najgorem ormaru. Zašto je morao pročitati svaku karticu?

Konačno se okrenuo prema meni i sažalno me gledao s druge strane sobe. Bilo je to sažaljenje, ali ono me nije razbjesnilo. Sagnuo sam glavu, sakrio lice u ruke i ponovno zaplakao. Prišao mi je i zagrlio me. Mogao je toliko toga reći, ali nije rekao ni riječ. Samo je sa mnom plakao. Onda je ustao i vratio se do zida ispunjenog ormarima. Počevši od jednog kraja sobe, otvarao je ormar za ormarom i na svakoj kartici ispisivao svoje ime preko mojega. 'Ne!' povikao sam i potrčao prema njemu. Sve što sam uspio izgovoriti bilo je: 'Ne, ne!', dok sam mu uzimao karticu iz ruke. Njegovo ime nije smjelo stajati na tim karticama.

No ono je pisalo crvenim slovima, tako snažno, tako živo. Ime 'ISUS' prekrivalo je moje ime. Bilo je ispisano krvlju. Nježno je ponovno uzeo karticu. Tužno se osmjehnulo i počeo potpisivati sve kartice. Mislim da nikada neću razumjeti kako je to mogao učiniti tako brzo, ali u sljedećem trenutku, činilo mi se, čuo sam kako zatvara zadnji ormar i vraća se k meni. Položio je svoje ruke na moja ramena i rekao: 'SVRŠENO JE!'

Jednom je Isus rekao svetoj Faustini ove riječi: „**Ja želim pouzdanje od mojih stvorenja. Ohrabri duše za veće pouzdanje u Moje neiscrpivo milosrđe. Slaba i grešna duša ne treba se bojati približiti Meni, i kad bi imala više grijeha nego pijeska na zemlji. Sve ponire u bezdanu Mojeg milosrđa.**“

Dn, 1059.